

PRIJEMNI ŠTAMPILJ  
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Priljeno: 28.10.2022., 08:16:32 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica	
034-07/21-01/45	376-08/IB	
Uredbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
437-22-03	1	



d3117498



REPUBLIKA HRVATSKA  
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE  
Z A G R E B  
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-140/21-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Gordane Marušić-Babić, članica vijeća uz sudjelovanje sudskog savjetnika Filipa Mihaljevića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste Zadarske županije, Zadar, Zrinsko-Frankopanska 102, koju zastupaju opunomoćenici odvjetnici iz Odvjetničkog društva

radi izdavanja potvrde nepostojanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 18. listopada 2022.

p r e s u d i o j e

- I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, KLASA: UP/I-344-08/21-04/08, URBROJ: 376-08-21-01 od 26. veljače 2021.
- II Nalaže se tužitelju da u roku od 60 dana od dana dostave ove presude, zainteresiranoj osobi Županijskoj upravi za ceste Zadarske županije, Zadar, OIB: nadoknadi troškove ovog upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn/414,76 eur (tri tisuće sto dvadeset i pet kuna/četiristo četrnaest eura i sedamdeset i šest centi)<sup>1</sup>.
- III Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbačen je zahtjev tužitelja za izdavanje potvrde da ne postoji obveza plaćanja naknade za pravo puta za Županijsku upravu za ceste Zadarske županije (zainteresiranu osobu).

<sup>1</sup> Fiksni tečaj konverzije 7,53450

2. Tužitelj podnosi tužbu kojom rješenje tuženika pobija u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom ističe da je nakon donošenja tuženikova rješenja od 10. svibnja 2018., kojim mu je naložena obveza plaćanja naknade za pravo puta, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, presudom, poslovni broj: PŽ-7640/2018 od 4. svibnja 2020., pravomoćno utvrdio da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti, broj: F4.1-145/13 i aneks 1 tog ugovora od 24. listopada 2014. (u daljnjem tekstu: ugovor o služnosti) neosnovan i bez pravnog učinka. Slijedom navedenog, tužitelj je podnio zahtjev kojim od tuženika traži izdavanje potvrde da nema obvezu plaćanja naknade za pravo puta koja je utvrđena u točki VI. rješenja tuženika od 10. svibnja 2018., sukladno članku 8. stavku 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine", 152/11., 151/14. i 95/17.; u daljnjem tekstu: Pravilnik) koji propisuje da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo na temelju kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Iako takvo drugo pravo postoji u vidu prava služnosti, utvrđenog ugovorom o služnosti, tuženik je tužiteljev, uredno podnesen, zahtjev odbacio na temelju članka 41. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", 47/09. i 110/21.; u daljnjem tekstu: ZUP) zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka. Smatra da obrazloženje tuženikova rješenja ne udovoljava osnovnim procesnim zahtjevima koji se tiču valjanosti odluka nadležnih tijela/sudova, a prema kojima svaka odluka mora biti potpuno i pravilno obrazložena. Tuženik, naime, u svom rješenju nije obrazložio zbog čega nije uzeo u obzir pravomoćno utvrđenu činjenicu postojanja ugovora o služnosti koja je dokaz o postojanju drugog prava koje, u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika, treba dovesti do utvrđenja da ne postoji obveza tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta utvrđena točkom VI. rješenja tuženika od 10. svibnja 2018. Smatra da su time povrijeđena i osnovna postupovna načela upravnog postupka, i to načelo utvrđivanja materijalne istine (članak 8. ZUP-a) i načelo da se pojedine činjenice i okolnosti trebaju uzeti dokazanima na temelju savjesne i pažljive ocjene dokaza (članak 9. ZUP-a). Dodaje da tuženik, kao javnopravno tijelo, mora poznavati pravo koje treba primijeniti na činjenično stanje koje je ovdje jasno i nesporno. Način na koji je tužitelj nazvao svoj zahtjev nije i ne smije biti presudan za odlučivanje o njegovu sadržaju. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji, poništi osporeno rješenje i utvrdi prestanak obveze plaćanja naknade za pravo puta utvrđene točkom VI. rješenja tuženika od 10. svibnja 2018. jer na predmetnim nekretninama postoji drugo pravo na temelju kojeg tužitelj, kao infrastrukturni operator, plaća naknadu za korištenje općeg dobra/nekretnine pod upravom zainteresirane osobe.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da tužbeni navodi nisu osnovani. U bitnom ističe da je obveza plaćanja naknade za pravo puta utvrđena pravomoćnim rješenjem tuženika od 10. svibnja 2018. donesenom u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, koji postupak se vodio na zahtjev zainteresirane osobe, na temelju članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK) te članka 5., članka 6. i članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika. Ističe da je u obrazloženju osporenog rješenja naveo da nastup okolnosti iz članka 8. stavka 4. Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za

pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja te da izdavanje potvrde koju tužitelj traži nije predviđeno niti ZUP-om niti ZEK-om ni Pravilnikom. Mišljenja je da zahtjev za izdavanje potvrde da obveza za plaćanje naknade za pravo puta ne postoji zapravo predstavlja zahtjev za izmjenu pravomoćnog rješenja donesenog u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. ZEK-a. Tuženik upire na presude ovoga Suda u kojima je iskazano stajalište da je izjava o otkazu ugovora o služnosti, koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja, dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini. Slijedom svega iznesenog, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba, Županijska uprava za ceste Zadarske županije, u odgovoru na tužbu ističe da je osporeno rješenje pravilno i na zakonu utemeljeno. U očitovanju u bitnom navodi da u konkretnom slučaju nije riječ o postupku u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika niti je rješenje tuženika od 10. svibnja 2018. doneseno na temelju te odredbe. Naglašava da ocjena valjanosti ugovora o služnosti nema značaj prethodnog pitanja u smislu članka 55. ZUP-a pa presuda Visokog trgovačkog suda na koju se poziva tužitelj ne može dovesti do drukčijeg rješenja konkretne stvari. Poziva se na odgovarajuću praksu ovoga Suda. Opisuje sadržaj ugovora o služnosti te zaključuje da tužitelj nije stekao pravo služnosti jer se ono osniva uknjižbom toga prava u zemljišnoj knjizi, kao tereta na poslužnoj nekretnini. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva i traži naknadu troška za sastav odgovora na tužbu, uvećanog za PDV, u iznosu od 3.125,00 kn.

5. Odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine,” 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 29/17. i 110/21.; u daljnjem tekstu: ZUS).

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu, sukladno članku 31. stavku 1. ZUS-a, sud nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbacio njegov zahtjev za izdavanje potvrde da ne postoji obveza plaćanja naknade za pravo puta za Županijsku upravu za ceste Zadarske županije.

8. Iz spisa predmeta razvidno je da je tužitelj zatražio potvrdu o nepostojanju obveze plaćanja naknade za pravo puta, utvrđene rješenjem tuženika od 10. svibnja 2018. jer je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 4. svibnja 2020. utvrđen nezakonitim otkaz ugovora o služnosti, slijedom čega ugovor obvezuje stranke koje su ga sklopile pa, posljedično, tužitelj više nema obvezu plaćati (rješenjem) utvrđenu naknadu za pravo puta.

9. Polazeći od navedenog, a imajući na umu navedene mjerodavne odredbe ZUP-a, ZEK-a i Pravilnika, Sud ocjenjuje da je tuženik osnovano odbacio tužiteljev zahtjev, jer, kraj činjenice da je obveza plaćanja predmetne naknade utvrđena pravomoćnim rješenjem, navedeni propisi ne daju temelja za izdavanje potvrde o nepostojanju (po toj osnovi) utvrđene obveze niti su ostvareni uvjeti za izmjenu (pravomoćnog) rješenja zbog naknadno nastalih okolnosti na koje tužitelj upire u tužbi. Pritom se napominje da je takvo stajalište ovaj Sud već izrazio u presudi, poslovni broj: UsII-139/21-6 od 30. lipnja 2022. kojom je ocijenio zakonitim rješenje tuženika doneseno u istoj činjeničnoj i pravnoj stvari kao i u ovom slučaju.

10. Imajući na umu ishod ovog upravnog spora te članak 79. stavak 4. ZUS-a, Sud nalazi osnovanim zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora koji se sastoji od troška zastupanja po odvjetniku, i to trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, što uvećano za PDV iznosi 3.125,00 kn. S obzirom na činjenicu da je tužitelj izgubio spor, valjalo je zainteresiranoj osobi, primjenom Tbr. 23. točke 1. alineje 2., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), dosuditi naknadu troškova spora u navedenom iznosu.

11. Stoga je, na temelju članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. ZUS-a, odlučeno kao u točkama I. i II. izreke ove presude.

12. Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ (točka III. izreke) temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 18. listopada 2022.

Predsjednica vijeća  
dr. sc. Sanja Otočan

Dokument je elektronički potpisan:  
Sanja Otočan

Vrijeme potpisivanja:  
25-10-2022  
13:22:05



DN:  
C=HR  
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE  
2.5.4.97=KOC1156415448522D31333831333336303003638  
OU=Signature  
S=Otočan  
G=Sanja  
CN=Sanja Otočan